

PIEP ZEI DE MUIS

M.J. Arlidge bij Boekerij:

Met Helen Grace:

Iene miene mutte

Piep zei de muis

Pluk een roos

Klikspaan

Naar bed, naar bed

Wie niet weg is

Klein klein kleutertje

In de maneschijn

Nog lange niet

Niemand zeggen

Twee kleine visjes

Met Adam Brandt:

Kom je spelen?

M.J. ARLIDGE

PIEP
ZEI
DE
MUIS

VADER WAS NIET THUIS...

*Inspecteur Helen Grace krijgt te maken met
een angstaanjagende seriemoordenaar*

Eerste druk 2016

Achtendertigste druk 2022

ISBN 978-90-225-7852-0

ISBN 978-90-225-9565-7

ISBN 978-94-023-0488-6 (e-book)

ISBN 978-94-528-6054-1 (audio)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Pop Goes The Weasel*

Vertaling: Mariëtte van Gelder

Omslagontwerp: Wil Immink Design

Omslagbeeld: iStock

Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2014 Matthew Arlidge Limited. The author has asserted his moral rights.

© 2016 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

De mist sloop langzaam en verstikkend vanaf de zee de stad in, oprukkend als een invasieleger, oriëntatiepunten opslokkend en het maanlicht smorend, zodat Southampton een vreemd, griezelig oord werd.

In Empress Road, een bedrijventerrein, was het zo stil als het graf. De garages waren gesloten, de monteurs en het groothandelspersoneel waren vertrokken en nu namen de tippelaarsters het gebied over. Gekleed in korte rokjes en bustiers inhaleerden ze de rook van hun sigaretten diep om nog een beetje warmte bij elkaar te sprokkelen tegen de ijzige kou. Ze liepen heen en weer, zich inspannend om hun lichaam te verkopen, maar in het schemerduister leken ze meer op uitgemergelde geestverschijningen dan op lustobjecten.

De man reed langzaam en tastte met zijn ogen de rij halfnaakte heroïnehoertjes af. Hij taxeerde ze – hier en daar een schok van herkenning – en verwierp ze. Zij waren niet wat hij zocht. Deze avond wilde hij iets speciaals.

Zijn hoop vocht tegen angst en frustratie. Hij kon al dagen aan niets anders meer denken. Hij was er nu heel dichtbij, maar stel dat het een grote leugen was? Een broodje aap? Hij sloeg hard tegen het stuur. Ze móést er zijn.

Niets. Niets. Nie...

Daar was ze. Ze stond in haar eentje tegen een muur vol graffiti geleund. Hij werd opeens overspoeld door opwinding. Deze was écht anders. Ze inspecteerde haar nagels niet, rookte niet, roddelde niet. Ze wachtte alleen maar. Ze wachtte tot er iets zou gebeuren.

Hij reed van de weg af en parkeerde uit het zicht bij een afrastering. Hij moest voorzichtig zijn, mocht niets aan het toeval overlaten. Hij tuurde de weg af, zoekend naar een teken van leven, maar de mist had hen beiden volledig geïsoleerd, alsof ze de laatste twee mensen op aarde waren.

Hij beende de straat over, naar haar toe, maar riep zichzelf tot de orde en ging langzamer lopen. Hij moest dit niet afraffelen – het was iets om langzaam en ten volle van te genieten. De voorpret was soms leuker dan de daad zelf, had de ervaring hem geleerd. Voor deze moest hij de tijd nemen. De komende dagen zou hij de herinneringen zo waarheidsgetrouw mogelijk aan zich voorbij willen laten trekken.

Ze werd omlijst door een rij verlaten huizen. Niemand wilde hier nog wonen en de huizen waren leeg en smerig. Er werd crack gebruikt en er werden klanten afgewerkt; de vloeren lagen bezaaid met vuile naalden en nog vuilere matrassen. Toen hij dichterbij kwam, keek het meisje op en tuurde door haar dikke pony naar hem. Ze maakte zich los van de muur, knikte zonder iets te zeggen naar de dichtstbijzijnde huls van een huis en stapte naar binnen. Geen onderhandelingen, geen inleiding. Het was alsof ze in haar lot berustte. Alsof ze het wist.

Hij haastte zich om haar in te halen, haar rug, benen en hoge hakken indrinkend, met stijgende opwinding. Toen ze in het duister verdween, versnelde hij zijn pas. Hij kon niet meer wachten.

De planken kraakten onder zijn voeten toen hij over de drempel stapte. Het vervallen huis zag er precies zo uit als in zijn fanta-

sieën. Een overweldigende geur van bederf vulde zijn neusgaten – alles hier rotte weg door het vocht. Hij haastte zich de vroegere woonkamer in, een vergaarbak van afgedankte strings en condooms. Ze was nergens te bekennen. Gingen ze nu verstopperij spelen?

Naar de keuken. Niets. Hij maakte rechtsomkeert en nam de trap naar boven. Bij elke tree flitsten zijn ogen heen en weer, zoekend naar de prooi.

Hij liep de eerste slaapkamer in. Een beschimmeld bed, een gebroken ruit en een dode duif, maar geen spoor van het meisje.

Woede begon zijn begeerte te overstemmen. Wat verbeeldde ze zich? Hoe durfde ze zo met hem te sollen? Ze was maar een stoephoer. Een hondendrol onder zijn schoen. Hij zou haar laten lijden voor de manier waarop ze hem behandelde.

Hij duwde de deur van de badkamer open – niets – en liep naar de volgende slaapkamer. Hij zou haar stomme kop in elkaar...

Opeens klapte zijn hoofd achterover. De pijn raasde door zijn hele lijf, zo hard werd hij aan zijn haar getrokken, achteruit, achteruit. Nu kreeg hij geen lucht meer – er werd een lap tegen zijn mond en neus gedrukt. Een scherpe, bijtende geur drong zijn neusgaten in en zijn instinct kwam te laat in actie. Hij vocht voor zijn leven, maar hij zakte al weg. Toen werd alles zwart.

2

Ze volgden al haar bewegingen. Hingen aan haar lippen.

‘Het gaat om het lichaam van een blanke vrouw van twintig à vijfentwintig jaar. Ze is gisterochtend door een buurtwerker gevonden in de kofferbak van een afgedankte auto in Greenwood Lane.’

Inspecteur Helen Grace sprak met heldere, krachtige stem, al had ze maagkramp van de spanning. Ze instrueerde het team Zwarte Misdrijven op de zevende verdieping van het hoofdbureau van politie in Southampton.

‘Zoals jullie op de foto’s kunnen zien, zijn haar tanden haar mond in geslagen, vermoedelijk met een hamer, en zijn haar beide handen afgehakt. Ze zit vol tatoeages, wat zou kunnen helpen bij de identificatie, en jullie moeten het in eerste instantie in de richting van drugs en prostitutie zoeken. Dit lijkt meer op een liquidatie door een bende dan op een gewone huis-tuin-en-keukenmoord. Brigadier Bridges coördineert het onderzoek en hij zal jullie meer vertellen over mogelijke verdachten. Tony?’

‘Dank je, chef. Om te beginnen wil ik nagaan of er gelijksoortige zaken zijn geweest...’

Bridges kwam op dreef en Helen glipte weg. Ze trok het nog steeds niet om in het middelpunt van de aandacht, de roddels en intriges te staan. Het was al bijna een jaar geleden dat Helen een eind had gemaakt aan Mariannes gruwelijke moordpartij, maar

de belangstelling was niet afgenomen. Een seriemoordenaar een halt toeroepen was al indrukwekkend genoeg, maar je eigen zus doodschieten om dat te bereiken oversteeg dat nog. In de directe nasleep hadden vrienden, collega's, journalisten en onbekenden elkaar verdrongen om haar medeleven en steun te bieden, maar dat was grotendeels nep – wat ze eigenlijk wilden, waren details. Ze wilden Helen blootleggen en in haar wroeten: hoe is het om je eigen zus dood te schieten? Heeft je vader je misbruikt? Voel je je schuldig aan al die doden? Voel je je verantwoordelijk?

Helen was haar hele volwassen leven bezig geweest een hoge muur rond haar persoon op te trekken – zelfs de naam Helen Grace was niet echt – maar door toedoen van Marianne was die muur definitief gesloopt. Helen was in de verleiding gekomen te vluchten – ze hadden haar verlof aangeboden, overplaatsing en zelfs een gouden handdruk – maar op de een of andere manier had ze zich weten te herpakken en was ze zodra ze toestemming kreeg weer aan het werk gegaan. Ze wist dat alle ogen op haar gericht zouden blijven, waar ze ook was, en dat ze zich dus maar beter kon laten ontleden op haar eigen terrein, waar het leven jaren goed voor haar was geweest.

In theorie was het waar, maar de praktijk was verre van makkelijk gebleken. Er waren hier zo veel herinneringen – aan Mark, aan Charlie – en zo veel mensen die maar al te graag in haar verleden wilden peuren, die speculeerden of zelfs grappen maakten over haar beproeving. Nog steeds, maanden nadat ze weer aan het werk was gegaan, werd het haar soms te veel.

‘Goedenavond, chef.’

Helen, die zonder het te merken langs de balie was gelopen, schrok op. ‘Goedenavond, Harry. Ik hoop voor je dat de Saints vanavond winnen.’

Haar toon was opgewekt, maar de woorden kwamen er vreemd uit, alsof het haar te veel moeite kostte om vrolijk te doen. Ze

haastte zich naar buiten, stapte op haar Kawasaki, gaf gas, scheurde weg over de West Quay Road en ging op in de mist die eerder vanaf zee was komen aanrollen en in de stad was blijven hangen.

Ze zoefde in een constant, stevig tempo langs het verkeer dat in een slakkengangetje op weg was naar het St. Mary's Stadium en reed de snelweg op. Gewoontegetrouw keek ze in haar spiegels, maar ze werd niet gevolgd. Toen het minder druk werd, voerde ze haar snelheid op. Toen ze de 175 had bereikt, wachtte ze een seconde en klom toen op naar 200 kilometer per uur. Ze voelde zich nooit vrijer dan wanneer ze over de weg snelde.

De bebouwing flitste voorbij. Eerst Winchester, toen Farnborough, en uiteindelijk doemde Aldershot op. Nog een snelle blik in de spiegels en op naar het centrum. Helen zette de motor op een parkeerplaats, ontweek een groepje dronken soldaten en liep gehaast door, de schaduw opzoekend. Geen mens kende haar hier, maar ze mocht geen risico nemen.

Ze liep langs het station en een kwartiertje later was ze in Cole Avenue, midden in een buitenwijk van Aldershot. Ze wist niet of ze er goed aan deed, maar ze voelde de drang hier terug te komen. Ze dook tussen de struiken langs de kant van de weg, haar vaste uitkijkpost.

De tijd kroop. Helens maag knorde en het drong tot haar door dat ze sinds het ontbijt niet meer had gegeten. Stom, eigenlijk. Ze werd met de dag dunner. Wat wilde ze zichzelf bewijzen? Er waren betere manieren om boete te doen dan je doodhongereren.

Opeens zag ze beweging. Er werd 'Doei' geroepen en de deur van nummer 14 sloeg dicht. Helen maakte zich klein. Haar ogen volgden de jonge man die nu door de straat liep, opgaand in zijn mobiele telefoon. Hij liep rakelings langs Helen, zonder haar op te merken, en verdween toen om de hoek. Helen telde tot vijftien, kwam uit haar schuilplaats en zette de achtervolging in.

De man – vijftwintig, jongensachtig – was aantrekkelijk om te

zien, met dik zwart haar en een rond gezicht. Met zijn laag om zijn achterste hangende spijkerbroek zag hij eruit zoals zo veel jongens die wanhopig hun best doen om cool en onverschillig over te komen. De geforceerde achteloosheid ontlokte Helen een glimlachje.

Er werd een stelletje rumoerige jongens zichtbaar voor de Railway Tavern, een mekka voor wie jong, blut of louche was: twee pond voor een pint, een halve pond voor een shotje en gratis biljarten. De eigenaar, een man op leeftijd, bediende probleemloos iedereen die de puberteit had bereikt, dus het zat er altijd zo bomvol dat de klanten naar buiten moesten uitwijken. Helen, die er blij om was, glipte tussen de mensen door om ongezien te kunnen observeren. De jongen wuifde met een biljet van twintig pond naar het groepje, dat hem met gejuich begroette. Ze gingen allemaal naar binnen, gevolgd door Helen. Ze wachtte geduldig op haar beurt bij de bar, onzichtbaar voor de jongens – in hun wereld was geen plaats voor mensen van boven de dertig.

Na een paar glazen ontvluchtte de groep de nieuwsgierige blikken in het café en ging naar een speelterrein in een park aan de rand van de stad. Het verslonsde park was verlaten en Helen moest de jongens voorzichtig volgen. Een vrouw die 's avonds in haar eentje door een park doolt valt op, dus hield ze afstand. Ze posteerde zich in de schaduw van een oude eik die ernstig was verminkt met tientallen ingekraste hartjes, zodat ze ongezien naar de bende kon kijken, die vrolijk zat te blowen, in weerwil van de kou.

Helen stond continu in de belangstelling, maar nu was ze onzichtbaar. Na Mariannes dood was haar leven uitgeplozen, blootgelegd voor wie het maar wilde zien, met als gevolg dat de mensen dachten haar door en door te kennen.

Toch was er iets wat ze niet wisten. Eén geheim dat ze voor zichzelf had gehouden.

En dat stond nu op nog geen vijftien meter bij haar vandaan, zich totaal niet bewust van haar aanwezigheid.

3

Zijn ogen gingen knipperend open, maar hij zag niets.

Tranen rolden over zijn wangen en zijn oogbollen draaiden nutteloos in hun kassen. Geluiden klonken op een afschuwelijke manier gedempt, alsof er watten in zijn oren waren gepropt. Terwijl hij vocht om bij te komen, werd hij zich bewust van een felle, verscheurende pijn in zijn keel en neus. Een intens, brandend gevoel, alsof er een vlam bij zijn strottenhoofd werd gehouden. Hij wilde niezen, kokhalzen, uitspugen wat hem kwelde, wat het ook was, maar zijn mond was afgeplakt, dus moest hij zijn pijn wegslikken.

Ten slotte droogde de tranenvloed op en begonnen zijn schrijnende ogen de omgeving in zich op te nemen. Hij was nog in het vervallen huis, alleen lag hij nu languit op het smerige bed in de grote slaapkamer. Zijn zenuwen waren tot het uiterste gespannen en hij worstelde als een dolle – hij moest hier weg – maar zijn polsen en enkels waren stevig vastgebonden aan het metalen bed. Hij trok, rukte en kronkelde, maar de nylon boeien gaven niet mee.

Pas nu merkte hij dat hij naakt was. Er diende zich een gruwelijke gedachte aan: zouden ze hem hier zo laten liggen? Zou hij doodvriezen? Zijn huid verdedigde zich al met kippenvel van kou en angst en het drong tot hem door hoe ijsig koud het was.

Hij schreeuwde uit alle macht, maar er kwam niet meer dan

een zwak, brommerig gekreun uit zijn mond. Kon hij maar praten met degenen die dit hadden gedaan, ze tot rede brengen... Hij kon ze meer geld geven, dan zouden ze hem wel laten gaan. Zó konden ze hem niet achterlaten. Hij keek naar zijn vadsige, middelbare lichaam op het groezelige dekbed en zijn angst werd aangengelgd met vernedering.

Hij spitste zijn oren, tegen beter weten in hopend dat hij niet alleen was, maar het was stil. Ze hadden hem alleen achtergelaten. Hoe lang zouden ze hem hier laten liggen? Tot ze al zijn rekeningen hadden kaalgeplukt? Tot ze weg waren gekomen? Hij huiverde, want hij zag er nu al tegen op met de een of andere hoer of junk te moeten onderhandelen over zijn vrijheid. Wat zou hij doen als hij vrij was? Wat moest hij thuis zeggen? Tegen de politie? Hij vervloekte zichzelf hartgrondig om zijn verdomde stommi...

Er kraakte een plank. Hij was dus níet alleen. Er laaide hoop in hem op – misschien kon hij erachter komen wat ze van hem wilden. Hij keek reikhalzend om zich heen in een poging de aandacht van zijn belager te trekken, maar die naderde hem van achteren en bleef onzichtbaar voor hem. Opeens viel het hem op dat het bed waaraan hij was vastgebonden naar het midden van de kamer was geschoven, alsof het een podium was. Geen mens zou erin willen slapen zoals het nu stond, dus waarom...?

Er viel een schaduw op hem. Voordat hij ook maar iets kon doen, gleed er iets over zijn ogen, zijn neus, zijn mond. Een soort kap. Hij voelde de zachte stof op zijn gezicht, het koord dat strak werd aangetrokken. Hij kreeg nu al bijna geen lucht meer door het dikke fluweel dat zijn protesterende neusgaten bedekte. Hij schudde zijn hoofd woest heen en weer, vechtend om een beetje ademruimte te scheppen. Hij verwachtte elk moment te voelen dat het koord nog strakker werd aangehaald, maar tot zijn verbazing gebeurde er niets.

Wat nu? Het was weer helemaal stil, op het geluid van zijn

zwoegende ademhaling na. Het werd benauwd in de kap. Kon er wel zuurstof in komen? Hij dwong zichzelf langzaam te ademen. Als hij nu in paniek raakte, ging hij hyperventileren en dan...

Opeens kregen zijn zenuwen een schok en hij kromp in elkaar. Er lag iets kouds op zijn dij. Iets hards. Iets van metaal? Een mes? Het schoof over zijn been omhoog, op weg naar... Hij verzette zich hevig, zijn spieren verrekend in zijn pogingen zich van zijn boeien te ontdoen. Nu wist hij dat het een strijd op leven en dood zou worden.

Hij schreeuwde zo hard als hij kon, maar de tape op zijn mond bleef stevig vastzitten. Zijn boeien gaven niet mee. En er was niemand die zijn kreten hoorde.

4

‘Gewerkt of gefeest?’

Helen draaide zich als door een adder gebeten om, met bonzend hart. Ze was ervan uitgegaan dat ze alleen door het donkere trappenhuis naar haar appartement liep. De ergernis om de verrassing vermengde zich even met angst... maar het was James maar, in de omlijsting van zijn deuropening. Hij was sinds drie maanden haar benedenbuurman en hield er als hoofdverpleger in het South Hants Hospital vreemde tijden op na.

‘Gewerkt,’ loog Helen. ‘Jij?’

‘Ik dacht dat het werk een feestje zou worden, maar... ze is net met een taxi vertrokken.’

‘Jammer.’

James haalde zijn schouders op en lachte zijn scheve glimlach. Hij was eind dertig en op zijn eigen, sjofele manier aantrekkelijk, met een lome charme die meestal effect had op jonge verpleegsters.

‘Over smaak valt niet te twisten,’ vervolgde hij. ‘Ik dacht dat ze me leuk vond, maar ik ben altijd waardeloos geweest in het opvangen van signalen.’

‘O ja?’ zei Helen, die er geen woord van geloofde.

‘Maar goed, heb je zin in gezelschap? Ik heb een fles wijn die... Thee, ik heb thee,’ verbeterde hij zichzelf snel.

Helen had in de verleiding kunnen komen, maar die verbetering ergerde haar. James was net als alle anderen – hij wist dat ze niet dronk, dat ze liever thee had dan koffie, dat ze een moordenaar was. Nog een voyeur die de puinhoop van haar leven begluurde.

‘Heel graag,’ loog ze weer, ‘maar ik moet nog een stapel dossiers doornemen voor mijn volgende dienst.’

James glimlachte en boog toegeeflijk, maar hij wist wat er gaande was. En hij wist dat hij niet moest aandringen. Hij keek Helen met onverhulde nieuwsgierigheid na toen ze naar boven liep. Haar voordeur sloot zich met een definitieve klik achter haar.

Het was vijf uur op de klok. Helen nestelde zich op de bank, nam een grote slok thee en schakelde haar laptop in. De vermoeidheid diende zich aan, maar voor ze kon slapen, moest ze nog iets doen. Haar laptop was uitgebreid beveiligd – een ondoordringbare muur rond de resten van haar privéleven – en Helen nam er de tijd voor, genietend van het ingewikkelde proces van wachtwoorden invoeren en digitale sloten openen.

Ze opende haar dossier over Robert Stonehill. De jongeman die ze eerder had geschaduwd wist niets van haar bestaan, maar zij wist alles van het zijne. Al typend vulde Helen haar steeds scherpere beeld van hem aan met de details die ze tijdens haar laatste observatie had opgepikt over zijn karakter en persoonlijkheid. Het was een slimme jongen, dat zag je meteen. Hij had een goed gevoel voor humor en hoewel hij vloekte als een bootwerker was hij gevat en had hij een innemende glimlach. Hij was er heel bedreven in mensen te laten doen wat hij van ze wilde. Hij stond nooit in de rij bij de bar – het lukte hem altijd een gabber dat klusje voor hem te laten opknappen terwijl hij dolde met Davey – de dikzak die duidelijk de leider van het stel was.

Robert leek altijd geld te hebben, wat vreemd was, gezien het feit dat hij als vakkenvuller in een supermarkt werkte. Hoe kwam hij aan zijn poen? Diefstal? Iets nog ergers? Of werd hij gewoon verwend door zijn ouders? Hij was het enige kind van Monica en Adam – en het middelpunt van hun wereld – en Helen wist dat hij ze om zijn pink kon winden. Was dat zijn schijnbaar onuitputtelijke bron?

Er zwermde altijd meisjes om hem heen – hij was knap en fit – maar hij had geen vaste vriendin. Dit was het aspect dat Helen het meest boeide. Was hij homo of hetero? Goed van vertrouwen of achterdochtig? Wie zou hij dicht bij zich laten komen? Het was een vraag waar Helen het antwoord niet op wist, maar ze was ervan overtuigd dat ze erachter zou komen. Ze sloop langzaam, systematisch elk hoekje van Roberts leven in.

Helen gaapte. Ze moest straks weer naar het bureau, maar als ze het nu voor gezien hield, kon ze nog een paar uur slapen. Met een geroutineerd gemak liet ze de versleutelingsprogramma's van de laptop draaien, sloot haar bestanden af en veranderde het hoofdwachtwoord. Dat deed ze tegenwoordig elke keer als ze haar laptop had gebruikt. Ze wist dat het overdreven was, dat ze paranoïde deed, maar ze weigerde iets aan het toeval over te laten. Robert was van haar en van niemand anders, en dat moest zo blijven ook.

5

Het begon licht te worden, dus hij moest snel zijn. Nog een uur of twee, dan zou de zon de dichte mist hebben laten verdampen en werden degenen die zich erin verborgen zichtbaar. Zijn handen beefden, zijn gewrichten deden pijn, maar hij dwong zichzelf door te gaan.

Hij had het breekijzer bij een gereedschapswinkel in Elm Street gejat. De Indiër die de zaak dreef had het te druk gehad met cricket kijken op zijn tablet om te zien dat hij het ding in zijn lange jas stopte. Het onbuigzame, kille metaal lag lekker in zijn handen en hij liet het nu hard voor zich werken, wikkend aan de roestige spijlen voor het raam. De eerste liet zich makkelijk buigen, de tweede kostte meer werk, maar al snel had hij ruimte genoeg gemaakt om zich doorheen te kunnen wringen. Het was makkelijker geweest om via de voorkant van het huis binnen te dringen, maar hij durfde zich hier niet op straat te vertonen. Hij was te veel mensen geld schuldig – mensen die hem zonder scrupules in elkaar zouden slaan, gewoon voor de lol. Hij leefde dus in de schaduw, zoals alle wezens van de nacht.

Hij controleerde nog eens of de kust veilig was, haalde uit en sloeg met het breekijzer tegen de ruit. Die versplinterde met een bevredigend gerinkel. Hij wikkelde een oude handdoek om zijn hand en stompte snel de rest van het glas uit de sponningen voor-

dat hij zich op het kozijn hees en naar binnen sprong.

Hij kwam geluidloos neer en aarzelde even. Je wist maar nooit wat je aantrof op dit soort plekken. Hij zag geen teken van leven, maar voorzichtigheid loont en hij hield het breekijzer stevig vast terwijl hij zich het huis in waagde. In de keuken was niets bruikbaar te vinden, dus haastte hij zich naar de voorkamer.

Die zag er veelbelovender uit. Afgedankte matrassen, weggegooides condooms en hun natuurlijke metgezellen, gebruikte injectiespuiten. Hij voelde zijn hoop en angst in gelijke mate stijgen. God, laat er alsjeblieft nog genoeg in zitten voor een shotje. Opeens zat hij op handen en knieën plunjers uit te trekken en wanhopig met zijn pink in cilinders te tasten naar een klein beetje bruin om zijn lijden te verlichten. Niets in de eerste, niets in de tweede – godver – en een vingertje in de derde. Al die godvergeten moeite voor een vingertje. Hij wreef het gulzig op zijn tandvlees – daar zou hij het voorlopig mee moeten doen.

Hij liet zich op de bevuilde matras zakken en wachtte op de verdooving. Hij was al uren op van de zenuwen, zijn hoofd bonkte en hij wilde – moest – een beetje rust hebben. Hij deed zijn ogen dicht en blies langzaam uit, zijn lichaam dwingend te ontspannen.

Maar er was iets niet pluis. Iets hield hem gespannen. Iets...

Drup. Dat was het. Een geluid. Met tussenpozen, maar gestaag, de stilte verstorend, hardnekkig een waarschuwing tikkend.

Drup. Waar kwam het vandaan? Zijn ogen flitsten nerveus door de kamer.

Er druppelde iets in de verste hoek. Zat er een lek? Hij schudde zijn irritatie af en hees zich overeind. Het was de moeite van het bekijken waard – misschien leverde het hem nog een stuk kopeken leiding op.

Hij liep naar de hoek en bleef toen als aan de grond genageld staan. Het was geen lek. Het was geen water. Het was bloed. *Drup,*

drup, drup door het plafond. Hij draaide zich vliegensvlug om en rende weg – *het zijn verdomme mijn zaken niet* – maar bij de keukens aangekomen ging hij langzamer lopen. Misschien had hij een overhaast besluit genomen. Hij was tenslotte gewapend en er kwam geen teken van leven van boven. Er kon van alles gebeurd zijn. Iemand kon zich van kant hebben gemaakt, er kon iemand beroofd zijn, vermoord, wat dan ook. Maar er kon een buit zijn voor een aaseter, en daar mocht je niet aan voorbijgaan.

Een moment van aarzeling en toen keerde de dief op zijn schreden terug, de kamer door, de plas stollend bloed ontwijkend en de gang in. Hij stak zijn hoofd om de hoek van de deur en hief het breekijzer om bij het eerste teken van gevaar te kunnen toeslaan, maar er was niemand.

Hij liep behoedzaam de gang door en de trap op.

Kraak. Kraak. Kraak.

Elke tree kondigde zijn aanwezigheid aan en hij vloekte binnensmonds. Als er iemand boven was, wist die nu dat er iemand aan kwam. Boven aan de trap omklemde hij het breekijzer iets vaster. Voorkomen is beter dan genezen, dus wierp hij een snelle blik in de badkamer en in de slaapkamer aan de achterkant – alleen een amateur laat zich in de rug aanvallen.

Nu hij zich ervan had verzekerd dat er geen hinderlaag was, draaide hij zich om naar de grote slaapkamer. Wat er ook was gebeurd, wat er ook was, het was daarbinnen.

De dief haalde diep adem en stapte de donkere kamer in.

6

Ze dook verder en verder naar beneden. Het brakke water vulde haar oren en neusgaten. Ze was nu diep onder het wateroppervlak en raakte al buiten adem, maar ze aarzelde niet. Een vreemd schijnsel verlichtte de bodem van het meer, maakte het onderwaterlandschap doorschijnend en mooi, waardoor ze nog verder de diepte in werd gelokt.

Nu klauwde ze zich een weg door het dichte wier op de bodem. Het zicht was beperkt, ze vorderde traag en haar longen stonden op knappen. Ze zeiden dat hij hier was, dus waar was hij dan? Ze zag een roestige kinderwagen, een oud boodschappenkarretje, zelfs een olievat, maar geen spoor van...

Opeens wist ze dat ze erin was geluisd. Hij was er niet. Ze richtte zich op en wilde omhoogzwemmen, maar ze kwam niet in beweging. Ze keek over haar schouder en zag dat haar linkerbeen verstrikt was geraakt in het wier. Ze schopte uit alle macht, maar het wier bezweek niet. Ze begon duizelig te worden, zou het niet lang meer volhouden, maar ze dwong zichzelf te ontspannen en zich naar de bodem te laten zakken. Ze kon beter rustig proberen het wier te ontwarren dan zich nog dieper in de problemen te trappen. Ze dwong haar hoofd naar beneden, wroette in het gewraakte wier en trok er hard aan. Toen hield ze op. En schreeuwde – haar laatste zuchtje adem ontsnapte uit

haar mond. Het was geen wier dat haar onder water trok. Het was een hand.

Charlie schoot snakkend naar adem rechtovereind in bed. Ze tastte verwilderd om zich heen in een poging het wier dat haar had opgeslokt te rijmen met de knusse slaapkamer waarin ze nu opeens was. Ze liet haar handen over haar lichaam glijden, ervan overtuigd dat haar pyjama doorweekt zou zijn, maar ze was kurkdroog, op haar bezwete voorhoofd na. Haar ademhaling werd rustiger en ze begreep dat het maar een nachtmerrie was geweest, gewoon een stomme rotnachtmerrie.

Ze dwong zichzelf kalm te blijven en keek opzij, naar Steve. Hij was altijd een vaste slaper geweest en ze was blij hem zacht snurkend naast haar te zien liggen. Ze glipte geluidloos aan haar kant het bed uit, pakte haar badjas en sloop naar de deur.

Ze liep over de overloop naar de trap. Ze haastte zich langs de deur van de tweede slaapkamer en gaf zichzelf er een standje voor. Toen ze net wisten dat ze een kind verwachtten, hadden Steve en Charlie besproken hoe ze de kamer zouden veranderen – ze zouden het logeerbed vervangen door een wiegje en een comfortabele stoel, de witte wanden zonnig geel behangen, dikke kleden op de hardhouten vloer leggen – maar al dat enthousiasme was natuurlijk voor niets geweest.

Hun baby was in Charlies buik gestorven toen ze met Mark gevangenzat. Tegen de tijd dat ze haar naar het ziekenhuis brachten, had ze het al geweten, maar toch had ze gehoopt dat de artsen haar grootste angst zouden weerspreken. Dat hadden ze niet gedaan. Steve had gehuild toen ze het hem vertelde. De eerste keer dat Charlie hem zag huilen, maar niet de laatste. In de tussenliggende maanden had Charlie bij vlagen gedacht dat ze erbovenop aan het komen was, dat ze de verschrikkingen op de een of andere manier kon verwerken, maar dan aarzelde ze weer om die tweede

slaapkamer in te gaan, bang de schim te zien van de babykamer waarover ze samen hadden gefantaseerd, en dan wist ze dat de wonden nog openlagen.

Ze ging naar de keuken en zette water op. Ze droomde vaak, de laatste tijd. Naarmate de terugkeer naar haar werk dichterbij kwam, begon haar angst zich te ontladen in nachtmerries. Ze had erover gezweven, want ze wilde Steve beslist niet nog meer wapens in handen geven.

‘Kon je niet slapen?’

Steve was de keuken in geslopen en keek naar haar. Ze schudde haar hoofd.

‘Zenuwachtig?’

‘Wat dacht je dan?’ Charlie probeerde haar toon luchtig te houden.

‘Kom hier.’

Hij spreidde zijn armen en ze drukte zich dankbaar tegen hem aan.

‘We bekijken het per dag,’ vervolgde hij. ‘Ik weet dat je het fantastisch gaat doen, dat je er wel komt... maar als je ooit het gevoel krijgt dat het je te veel wordt, of dat het niet de goede beslissing was, kunnen we ons bedenken. Niemand zal je erom veroordelen. Toch?’

Charlie knikte.

Ze was heel dankbaar voor zijn steun, voor zijn vermogen haar te *vergeven*, maar zijn vaste voornemen haar zover te krijgen dat ze ontslag nam maakte haar woest. Ze begreep waarom hij een hekel had gekregen aan de politie, aan haar werk, aan alle verschrikkelijke mensen die los rondliepen, en ze had vaak overwogen zijn advies op te volgen en het gewoon voor gezien te houden, maar wat dan? De rest van haar leven weten dat ze verslagen was. Eruit gewerkt. Geknakt. Dat Helen Grace een maand na Marianes dood weer aan het werk was gegaan, was olie op het vuur.

Charlie had haar hakken dus in het zand gezet en erop gestaan weer te beginnen zodra haar ziekteverlof erop zat. De politie van Hampshire was royaal geweest, had haar alle mogelijke steun geboden, en nu was het haar beurt om iets terug te doen.

Ze maakte zich los uit zijn omhelzing en maakte instantkoffie voor hen beiden – het had geen zin meer om terug naar bed te gaan. Het kokende water klotste in de mokken en spatte over de randen. Het irriteerde Charlie en ze keek verwijtend naar de waterkoker, maar het lag aan haar eigen rechterhand. Ze schrok toen ze zag hoe hij beefde. Ze zette de waterkoker snel terug op de voet en hoopte maar dat Steve niets had gezien.

‘Ik sla de koffie maar over. Alleen douchen en hardlopen vandaag, denk ik.’

Ze wilde de keuken uit lopen, maar Steve hield haar tegen en nam haar weer in zijn sterke armen.

‘Weet je dit echt zeker, Charlie?’ vroeg hij, haar indringend aankijkend.

Het bleef even stil en toen zei Charlie: ‘Ja, heel zeker.’

En met die woorden liep ze weg. Maar terwijl ze trap op liep om te gaan douchen, was ze zich er terdege van bewust dat ze niemand voor de gek kon houden met haar dappere optimisme, en zichzelf al helemaal niet.